

Arrest

nr. 207 200 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat J. BAELDE, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 september 2015 en heeft op 29 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster werd door het CGVS op 18 november 2016 en op 2 juni 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 18 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en behorend tot de soennitische islam. U werd geboren op 9 september 1987 in Bagdad (provincie Bagdad), waar u steeds hebt gewoond. In 2003 kwam uw vader om het leven door medische problemen. Voor uw vertrek uit het land woonde u samen met uw moeder, en uw twee broers en hun gezinnen.

In 2015 ging u in Bagdad aan de slag voor een wisselkantoor. Daar leerde u Al. N. H. kennen, een klant van het kantoor, met wie u een geheime liefdesrelatie begon. Op 4 september 2015 werden u en N. door uw neef betrappt toen jullie het appartement van een vriend van N. waren binnengegaan. Het kwam hierbij tot een gevecht tussen uw neef en N. en uiteindelijk greep uw neef u, waarbij hij u ook sloeg en u uitschold, en bracht hij u naar huis, waar hij alles aan uw broers vertelde. Hierop kreeg u ook klappen van uw broers die vervolgens uw gsm afnamen en u thuis in een kamer opsloten. Heel de familie werd nadien ingelicht. Uw broers spraken er van een medisch onderzoek te plannen voor u om zo na te gaan of u nog steeds maagd was, wat niet het geval was. Ze wachtten eerst nog op de komst van uw oom langs vaders kant die als gezaghebbende binnen de familie bij de hele zaak betrokken diende te worden. Met behulp van uw moeder kon u op 7 september 2015 de kamer verlaten en wegvluchten. U regelde diezelfde dag een vliegticket en reisde hier vervolgens mee naar Turkije. Vanuit Turkije stak u over naar het Europese vasteland. U kwam aan in België op 24 september 2015, waar u op 29 september een asielaanvraag indiende.

Na uw aankomst in België kwam u in contact met een Iraakse vrouw, Noor, die u uitnodigde bij haar en haar man, U., in Oostende in te trekken, wat u deed. Daar leerde u M. A., eveneens een Iraaks staatsburger, afkomstig uit Basra (provincie Basra), kennen toen hij samen met zijn broer, die bevriend was met U., op bezoek kwam. M. beviel u en toen u hem later nog eens tegenkwam en jullie aan de praat raakten wisselden jullie elkaars telefoonnummers uit, waarna het uiteindelijk tot een afspraakje kwam op nieuwjaar, toen jullie ook seksuele betrekkingen hadden. Een maand later kwam u te weten dat u zwanger was geraakt van M.. Van de familie bij wie u verblijft kwam u echter te weten dat M. getrouwd is, iets wat hij voor u had verzwegen. U kwam te weten dat M. legaal in België verblijft op basis van de verblijfsvergunning van zijn vrouw, die in België een asielaanvraag had ingediend en een statuut werd toegekend. Omdat hij na 6-7 jaar huwelijk nog steeds geen kinderen had, was hij blij met het nieuws. U zelf was aangedaan door het nieuws dat hij eigenlijk een getrouwde man is en omdat dit spanningen creëerde hebben jullie momenteel enkel oppervlakkig contact, louter over het kind. Op 1 september 2016 werd uw zoon in België geboren. U vreest bijkomend bij een terugkeer naar Irak te worden vervolgd door uw familie en stam omdat u nu ook een buitenechtelijk kind hebt.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw diploma, werkattesten op uw naam, een attest van uw burgerlijke stand, de enveloppe waarmee u documenten vanuit Irak werden opgestuurd, Belgische getuigschriften van uw taalcurssussen Nederlands, de Belgische geboorteakte van uw zoon, kopieën van de identiteitskaarten van uw broers, een kopie van de woonstkaart op naam van uw moeder en een kopie van de rantsoenkaart op naam van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u dat u uw land van herkomst bent ontvlucht, omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege uw familie en uw stam omwille van uw relatie en het feit dat u geen maagd meer was.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen op het CGVS en uw eerdere verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op het CGVS dat uw broers een medisch onderzoek wilden plannen voor u om zo na te gaan of u nog steeds maagd was en dat ze in dit verband nog wachtten op uw oom langs vaders kant die als gezaghebbende bij de hele zaak betrokken diende te worden. U wist nog niet wanneer ze u zouden meenemen voor dit medisch onderzoek, noch wanneer een eventuele afspraak hiervoor werd gepland – u wist zelfs niet of er al een afspraak werd gepland (CGVS I, p. 13). Op de DVZ verklaarde u echter nog uitdrukkelijk dat dit medisch onderzoek gepland stond op 7 september 2015, tevens de datum waarop u uiteindelijk kon vluchten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u op uw vorige verklaringen gewezen werd, ontkende u deze en antwoordde u dat u op 7 september vertrokken was

(CGVS I, p. 15). Het louter ontkennen van een versie van de feiten volstaat echter geenszins om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien verklaarde u dat uw interview op de DVZ probleemloos was verlopen, dat u de tolk er goed had kunnen verstaan, en dat uw verklaringen u er nadien in het Arabisch werden voorgelezen, zoals ook blijkt uit het verslag van de DVZ en hetgeen u ook ter bevestiging hebt ondertekend (CGVS I, p. 2). Verder verklaarde u op het CGVS dat u zelf uw vliegtuigticket voor uw reis naar Turkije had geregeld, nadat u thuis met behulp van uw moeder wist te ontsnappen (CGVS I, p. 12-13, 15-16). Op de DVZ verklaarde u echter nog uitdrukkelijk dat uw moeder voor u een vliegtuigticket regelde opdat u het land kon verlaten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw vorige verklaring werd geconfronteerd, ontkende u deze louter, en herhaalde dat u zelf uw vliegticket regelde maar dat uw moeder daar wel van op de hoogte was (CGVS I, p. 15). Bijgevolg blijft ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen, wat geenszins het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Ook uw onderlinge verklaringen voor het CGVS bleken inconsistent. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aanvankelijk niet te weten of uw stam iets ondernomen had of iets meer formeel over u besloten had nadat het nieuws over uw relatie bekend was geraakt (CGVS I, p. 18: "ik weet het niet, ben niet op de hoogte"). Nogmaals gevraagd of de stam na uw ontsnapping dan niet was bijeengekomen en iets over uw lot had beslist, antwoordde u dan weer dat ongeveer een week nadat u in België was aangekomen u van uw moeder had vernomen dat de stam bijeen was gekomen en hierbij beslist had dat u opgespoord en vermoord moest worden (CGVS I, p. 19). Geconfronteerd met uw eerste verklaringen, antwoordde u dat u hierbij bedoelde dat de stam nog niets had besloten toen u nog in Irak was maar pas een beslissing hierover had genomen na uw vertrek uit het land (CGVS I, p. 19). Het blijft echter opmerkelijk dat u oorspronkelijke verklaarde niet op de hoogte te zijn of uw stam een beslissing over uw lot had genomen, te meer aangezien hierbij niet verwezen werd naar de periode voor u het land had verlaten (CGVS I, p. 18). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd werd of uw stam iets beslist had over uw lot, antwoordde u opnieuw dat ze besloten had dat u vermoord diende te worden wanneer u werd aangetroffen (CGVS II, p. 10). In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen gaf u echter aan dat uw moeder u hier al over inlichtte toen u nog in Turkije verbleef, in de plaats van na uw aankomst in België (CGVS II, p. 10-11). U verduidelikte tijdens uw tweede gehoor nog dat uw moeder u toen verteld had dat uw neef, uw broers en uw oom waren samen samengekomen en dat u overal gezocht werd. Gevraagd of er ook een stammenbijeenkomst heeft plaatsgevonden, antwoordde u dan weer dit niet te weten, dat u enkel kan vertellen wat uw moeder aan u heeft verteld (CGVS II, p. 11). Tijdens uw eerste gehoor sprak u nochtans wel van een stammenbijeenkomst waar uw moeder u over inlichtte (CGVS I, p. 19). Daar ook dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas kan verwacht worden dat u hierover duidelijke en consistente verklaringen zou afleggen, wat opnieuw niet het geval was.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag en werd in uw hoofde een gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo wist u niet hoe het uw vriend N. verder was vergaan. U verklaarde dat uw neef hem had geslagen toen jullie betrappt werden, maar wist niet of hij nadien nog medische verzorging nodig heeft gehad. U wist ook niet of uw familie hem nadien nog heeft kunnen traceren, of hij nog problemen met uw familie heeft gekend, noch of hij überhaupt nog leeft (CGVS I, p. 18, p. 24-25). U verklaarde weliswaar dat uw broers uw gsm van u hadden afgenomen (CGVS I, p. 15), doch hebt u na uw vertrek ook op geen enkele andere manier geprobeerd om nog nieuws over uw geliefde te verkrijgen. Nochtans verklaarde u dat uw moeder u een week na uw aankomst in België nog verteld had dat uw broers naar hem op zoek waren, omdat ze hem wilden vermoorden, maar dat ze hem nog niet op het spoor waren gekomen. Hierna hebt u uw moeder echter niet meer gevraagd of ze hem inmiddels hadden opgespoord – u verklaarde slechts dat u ervan uitgaat dat uw moeder u hier zelf wel over zou inlichten. U hebt ook geen contact meer opgenomen met uw vorige werkplaats waar uw vriend klant aan huis was, om zo informatie over hem trachten te bekomen, niettemin u over de nodige contactgegevens beschikt. Uw antwoord dat u dit niet had gedaan omdat u niet wilde dat iemand te weten kwam waar u verblijft houdt hierbij geen steek, aangezien er wel degelijk contactmogelijkheden bestaan waarbij uw verblijfplaats niet achterhaald kan worden (CGVS I, p. 24-25). Dat u helemaal niet weet hoe het uw geliefde, voor wie u uw leven op het spel zette door een geheime relatie met hem aan te gaan en met wie u wilde huwen (CGVS I, p. 23), verder is vergaan en ook niet de minste poging hebt ondernomen om hier informatie over trachten te bekomen, is gelet op de door u omschreven omstandigheden niet aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien legde u ook oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over uw partner en uw relatie. Zo wist u niet meer wanneer precies u en uw geliefde voor het eerst samen op stap waren gegaan, u verklaarde slechts dat het ongeveer 1 maand was nadat jullie relatie begonnen was. U wist verder nog dat jullie toen in een restaurant in Mansour hadden afgesproken, maar niet welk restaurant dit dan was. Wanneer jullie een eerste keer op het appartement van zijn vriend hadden afgesproken wist u evenmin precies. U stelde dat dit in augustus (2015) was, maar wist niet wanneer in augustus (CGVS I, p. 20-21). U wist ook niet hoe de vriend van N. heet in wiens appartement jullie konden afspreken. Gevraagd of die vriend daar alleen woonde, antwoordde u niets over hem te weten (CGVS I, p. 17). U verklaarde dat u en N. wel dagelijks met elkaar telefoneerden en dat jullie goed met elkaar konden praten. Gevraagd over wat jullie dan zoal spraken gaf u echter een vaag antwoord; u antwoordde dat jullie gewoon over algemene zaken spraken, elkaar vertelden wat jullie die dag hadden gedaan. Gevraagd of jullie nog andere zaken bespraken, bleek uw antwoord nog vager: "een liefdesverhaal tussen twee dus ja, we zullen wel over alles spreken" (CGVS I, p. 22). Wanneer hier dan nog een wordt op ingegaan en u specifiek werd gevraagd of jullie elkaar veel over elkaar vertelden aangezien jullie elkaar voordien nog niet kenden, antwoordde u opnieuw dat jullie 'gewoon over algemene zaken spraken' en voegde hier uiteindelijk nog aan toe dat hij u ook vragen stelde over uw familie. Pas wanneer u dan nog eens concreet gevraagd wordt wat hij u over zichzelf vertelde, antwoordde u nog dat u hem ook wel vragen stelde over zijn werk, zijn studies en zijn familie in het algemeen. Daar bleef het verder bij (CGVS I, p. 22). Indien u werkelijk een liefdesrelatie was aangegaan met deze persoon die u voordien nog niet echt kende en met wie u vervolgens wel dagelijks telefoneerde, kan toch verwacht worden dat u hier spontaan iets genuanceerder en doorleefder op zou kunnen antwoorden, wat niet het geval was. U wist buiten de studies die hij gevolgd had en het feit dat hij soms voetbal speelde, verder ook niets over andere hobby's en interesses die hij had (CGVS I, p. 23). Voorts is het uiterst merkwaardig dat u niet eens wist of uw geliefde een soenniet dan wel een sjiïet was, u zou dit zowaar niet aan hem hebben gevraagd (CGVS I, p. 22-23). Nochtans verklaarde u tegelijk dat u met hem wilde huwen en dat uw familie een huwelijk met een sjiïet niet zou aanvaarden (CGVS I, p. 23). U had er dus alle belang bij te weten welke strekking uw partner aanhing, en of jullie toekomst dus door uw familie gehypothekeerd kon worden, dan wel of de kans bestond dat uw familie met een huwelijk zou instemmen moest hij een soenniet zijn (CGVS I, p. 23). Dat u niet eens op de hoogte was van zijn religie en dit ook niet zou hebben gevraagd is gelet op deze context en de Iraakse context die gekenmerkt wordt door sektarische spanningen in het algemeen, geenszins aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met deze persoon en bijgevolg de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid verder onderuit gehaald.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de situatie die u schetst die u ertoe zou hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten en naar België te reizen, heeft ook implicaties voor de aannemelijkheid van uw verklaringen aangaande uw persoonlijke situatie in België, namelijk dat u kort na uw aankomst in België zwanger raakte van een Iraakse man die u hier pas had leren kennen, die getrouwd bleek te zijn en die niet van plan is een duurzame relatie met u aan te gaan, en u omwille hiervan bijkomend door uw familie vreest te worden vervolgd bij een terugkeer. De ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven tast immers ook uw algehele geloofwaardigheid aan. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden motieven van uw reis naar België, blijkt u het CGVS bovendien in het ongewisse te laten over de ware motieven van uw komst naar België. Dat u en deze man – die zoals uit de door u voorgelegde documenten blijkt jullie zoon als vader heeft erkend – elkaar voor uw komst naar België nog niet zouden kennen en hij niet van plan is een huwelijk of een duurzame relatie met u aan te gaan, komt dan ook op de helling te staan. Daarnaast zijn er bijkomende bedenkingen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent aantasten. Zo bleek u enerzijds wel op de hoogte van allerlei persoonlijke details over het huwelijk van M.: U wist dat hij en zijn vrouw reeds 6 tot 7 jaar getrouwd zijn, dat hij in België een verblijfsvergunning verkreeg op basis van de verblijfsvergunning van zijn vrouw en dat zij op haar beurt een verblijfsvergunning verkreeg naar aanleiding van een asielaanvraag in België – al bleek u dit laatste tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dan weer niet met zekerheid te weten, en zelfs dat zijn vrouw gehandicapt is (CGVS I, p. 7-8; CGVS II, p. 4-5, 7). Anderzijds kende u zowaar de naam niet van de vrouw met wie hij gehuwd is (CGVS I, p. 9). U hebt ook geen ernstige pogingen ondernomen om dit te achterhalen, niettemin het CGVS u dit meermaals heeft verzocht. Zo zou u dit niet eens aan M. zelf hebben gevraagd. U stelde dat het zijn persoonlijke zaken zijn en u hem niet in verlegenheid wil brengen (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 7-8). Deze uitleg is echter weinig overtuigend in het licht van voorgaande opmerking over uw kennis over andere, eveneens persoonlijke zaken met betrekking tot M., zijn vrouw en hun huwelijk. Bijgevolg ontstaat de indruk dat u deze gegevens wenst verborgen te houden voor het CGVS opdat zo geen informatie over de huidige en/of toekomstige stand van hun huwelijk achterhaald kan worden.

Wat er ook van zij, aangezien uw problemen met uw familieleden niet geloofwaardig worden bevonden (zie boven), blijkt ook geen enkele concrete aanwijzing voorhanden dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak effectief een gegronde vrees voor vervolging vanwege uw familie dient te koesteren omdat u in België moeder zou zijn geworden van een zoon buiten een huwelijk. Er zijn geen geloofwaardige elementen voorhanden die hierop wijzen. Uw loutere bewering dat dit niet aanvaard zou worden, kan geenszins volstaan, te meer gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw verstandhouding met uw familieleden. Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

Als gevolg van al het voorgaande dient besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten (de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw diploma, de werkattesten op uw naam, een attest van uw burgerlijke stand, de enveloppe waarmee u documenten vanuit Irak werden opgestuurd, Belgische getuigschriften van uw taalcursussen Nederlands, de Belgische geboorteakte van uw zoon, kopieën van de identiteitskaarten van uw broers, een kopie van de woonstkaart op naam van uw moeder en een kopie van de rantsoenkaart op naam van uw moeder) kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Deze stukken bevatten immers louter informatie aangaande uw identiteit, die van uw zoon en die van uw familie, uw loopbaan en uw opleidingen, uw burgerlijke stand en het feit dat u vanuit Irak documenten werden opgestuurd. Deze informatie vevat in deze stukken wordt niet betwist, doch vormt geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en terugkeervrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip

houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat

de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS;

of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert de volgende middelen aan:

“2.2. Eerste middel:

Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

2.2.1. Algemeen

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat op basis van de elementen uit het dossier van verzoekster, tot de vaststelling dient te worden gekomen dat zij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Dit terwijl overeenkomstig art. 1 A (2) van de Conventie van Genève een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Hierbij behelst het element “gegronde vrees voor vervolging” in voormelde definitie, een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling.

Terwijl voorts het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen is. Verzoekster draagt effectief de bewijslast van deze "gegronde vrees tot vervolging", doch:

"De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging." (VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 06/05/1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36)

De asielaanvrager draagt weliswaar een principiële bewijslast, maar de (loutere) verklaring van de kandidaat-vluchteling kan aanvaard worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is (HATHAWAY, J., *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De asielzoeker krijgt m.a.w. het voordeel van de twijfel (zie VAN HEULE, D., *Vluchtelingen*, Mys & Breesch, Gent, nr. 551; VBV, 2de kamer, nr. E, 3 september 1992, onuitg.).

2.2.2. In casu

Het CGVS meent dat verzoekster er niet in geslaagd zou zijn om haar asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo stelt verwerende partij dat verzoekster tijdens haar asielgehoor in het CGVS had verklaard dat zij nog niet wist wanneer ze haar zouden meenemen voor het medisch onderzoek, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk zou hebben verklaard dat het medisch onderzoek gepland stond op 7 september 2015.

Verzoekster wenst hiertoe te verduidelijken dat 7 september 2015 de datum betreft waarop de afspraak voor het medisch onderzoek ging worden vastgelegd. Zij was dan ook nog niet op de hoogte van de effectieve datum van het medisch onderzoek zélf.

Daarnaast wenst verzoekster te benadrukken dat zij afkomstig is uit een strengreligieuze familie waarbij minstens het gegeven dat zij moeder is geworden van een buitenechtelijk kind leidt tot een ernstige vrees voor vervolging in haren hoofde bij terugkeer naar haar land van herkomst (IRAK). Zo stelt het Algemeen Ambtsbericht over IRAK van november 2016 ter zake:

"De situatie van vrouwen in Irak is niet veranderd ten opzichte van de vorige verslagperiode. Zij hebben nog altijd te maken met maatschappelijke, juridische en sociale beperking en kunnen het slachtoffer worden van eengerelateerd, seksueel en huiselijk geweld.

(...)

De situatie voor alleenstaande vrouwen in heel Irak is vanwege sociaal-culturele normen en waarden moeilijk.

(...)

Een bron verklaarde dat een meisje of vrouw verstoten of gedood kan worden als het niet luistert naar de familie en gedrag vertoont dat volgens de familie een ernstige straf verdient.

(...)

Het leven van vrouwen in Irak is ingeperkt doordat mannelijke familieleden bepaald gedrag van de vrouw als een aantasting van de familie-eer zien. Dit kan zeer ernstige vormen aannemen. Volgens bronnen zijn vrouwen vermoord vanwege bepaalde foto's op hun Facebook-account, het bezitten van een mobiele telefoon die zij niet van hun echtgenoot gekregen hadden, het verkeerd verbonden zijn van een mannelijke beller waarbij aangenomen wordt dat het een buitenechtelijke relatie betreft en soortgelijke kwesties."

(<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/14/algemeen-ambt-sbericht-over-Irak>)

In het licht van deze informatie is het dan ook meer dan duidelijk dat de vrees van verzoekster wel degelijk gegrond is en valt onder de criteria van de conventie van Genève.

2.3. Tweede middel:

Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

2.3.1. Algemeen

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet stelt:

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 2 Vw. moet bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw. doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze bescherming in het algemeen geboden wanneer er redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoekster toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.3.2. In casu

Verzoekster is afkomstig van BAGDAD (IRAK).

Het CGVS stelt dat er dient te worden besloten: "dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet".

Het CGVS stelt verder: "Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren". Sic ?!

Nochtans stelt het Algemeen Ambtsbericht van IRAK van november 2016 inzake de veiligheidssituatie en de leefomstandigheden in BAGDAD:

"De veiligheidssituatie in Bagdad (stad en provincie) is in de verslagperiode niet significant veranderd. In de stad is in de verslagperiode een aantal grote bomaanslagen gepleegd. Dagelijks vinden er kleine aanslagen plaats met geïmproviseerde bommen waarvoor de verantwoordelijkheid doorgaans niet wordt opgeëist. Wekelijks vinden er beschietingen plaats en worden er lijken gevonden van personen die door geweld om het leven gekomen zijn.

(...)

De controles blijken niet afdoende doeltreffend om de stad zodanig te beveiligen dat ISIS geen aanslagen met bomauto's kan plegen. Corruptie bij controleposten zou hierbij een rol spelen.

(...)

Er zijn geen berichten dat de leefomstandigheden in Bagdad significant veranderd zijn ten opzichte van de situatiebeschrijving in het thematisch ambtsbericht Irak van oktober 2015. Dit betekent dat de elektriciteitsvoorziening erg beperkt is en men in grote mate afhankelijk is van de generatoren. De kwaliteit van onderwijs en gezondheidszorg staat in heel Irak, maar ook in Bagdad, onder druk door gebrek aan middelen en/of personeel."

(zie: [https://www.dienstterugkeerenvertrek.nl/binaries/Algemeen%20Ambtsbericht%20Irak%20\(november%202016\)_tcm49-219220.pdf](https://www.dienstterugkeerenvertrek.nl/binaries/Algemeen%20Ambtsbericht%20Irak%20(november%202016)_tcm49-219220.pdf))

De stelling van het CGVS alsdat BAGDAD een functionerend grootstad is waarin de overheidssector op rolletjes loopt, druist dan ook volkomen in tegen voormelde objectieve informatie.

Het CGVS haalt ook zelf het rapport "UNHCR Position on Returns to Iraq" dd. 14 november 2016 aan, doch focust op de minieme elementen in diens voordeel terwijl het rapport duidelijk aangeeft dat de veiligheidssituatie in IRAK tot op heden zeer instabiel en onvoorspelbaar is:

"The security situation in many parts of central and northern Iraq continues to be highly volatile and unpredictable due to ongoing military offensives and counter-offensives. Parts of northern and central Iraq remain under de facto control of ISIS, which is reported to continue to commit grave and widespread human rights abuses against the population in these areas. During military operations, civilians are used by ISIS as "human shields"; they are also at great risk from crossfire, snipers and bombardments. Those fleeing are at risk of punishment at the hands of ISIS.

(...)

ISIS' advances in northern and central Iraq in 2014 and into 2015 and the ensuing security vacuum in other parts of the country have reportedly resulted in the empowerment of militias and tribes, a rise in criminality and an overall weakening of state authority and the rule of law, including in the capital Baghdad and the Southern Governates.

(...)

UN human rights bodies and human rights organizations have documented that all parties to the non-international armed conflict in Iraq are committing violations of international humanitarian law and gross violations and abuses of international human rights law.

(...)

Iraq is considered one of the most dangerous places in the world for children, with killing and maiming being the most reported forms of violence against children.

(...)

The impact of the ongoing conflict and other acts of violence against civilians is severe and extensive. (...) By all accounts civilian casualty figures have risen again since mid-2013 compared to previous years, and civilian casualties in 2014 and 2015 represent the highest totals since the height of sectarian conflict in 2006-2007. In 2016, casualty figures have remained at a high level. Based on statistics provided by the UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Baghdad governorate was consistently the worst affected governorate in terms of casualty figures every month in 2014, 2015 and 2016."

(zie: <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>)

Vrij vertaald:

"De veiligheidssituatie blijft op veel plaatsen van Centraal- en Noord-Irak zeer instabiel en onvoorspelbaar ten gevolge van de aanhoudende militaire operaties en tegenaanvallen. Delen van Noord- en Centraal-Irak blijven onder de facto controle van IS, dat naar verluidt ernstige en wijdverspreide schendingen van de mensenrechten blijft plegen tegen de bevolking in deze gebieden. Tijdens militaire operaties worden burgers door IS gebruikt als "menselijke schilden", ze lopen ook groot gevaar door schietgevechten, sluipschutters en bombardementen. Degene die vluchten, lopen het risico om in de handen van IS te vallen.

(...)

De vooruitgang van IS in Noord- en Centraal-Irak en het daaruit voortvloeiende veiligheidsvacuüm in andere delen van het land, hebben naar verluidt geleid tot de empowerment van milities en stammen, een stijging in criminaliteit en een algehele verzwakking van het staatsgezag en de rechtsorde, ook in de hoofdstad Bagdad en de zuidelijke provincies.

(...)

De mensenrechtenorganen van de VN en mensenrechtenorganisaties hebben gedocumenteerd dat alle partijen tot het niet-internationale gewapend conflict in Irak schendingen begaan van het internationaal humanitaire recht en grove schendingen en misbruiken van de internationale mensenrechtenwetgeving.

(...)

Irak wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste plaatsen in de wereld voor kinderen, waarbij het doden en verminken van kinderen de meeste gemelde vormen van geweld tegen kinderen betreffen.

(...)

De impact van het aanhoudende conflict en andere gewelddaden tegen burgers is ernstige en grootschalig. (...) In alle opzichten is het aantal slachtoffers opnieuw toegenomen sinds midden 2013 in vergelijking met vorige jaren, en het aantal slachtoffers in 2014 en 2015 zijn het hoogste aantal sinds het hoogtepunt van het sektarisch conflict in 2006-2007. In 2016 bleef het aantal slachtoffers op een hoog niveau. Op basis van statistieken verstrekt door de VN-bijstandsmisatie voor Irak (UNAMI) blijkt Bagdad stelselmatig de zwaarst getroffen provincie met betrekking tot het aantal slachtoffers elke maand in 2014, 2015 en 2016."

Daarnaast bevestigt dit objectief verslag eveneens dat IRAK op heden een zeer ernstige humanitaire crisis doormaakt waarbij miljoenen mensen dringend humanitaire hulp nodig hebben, terwijl zij op heden geen enkele toegang hebben tot basisvoorzieningen en voedsel. De stelling van het CGVS dat BAGDAD nog steeds een functionerende grootstad zou zijn waarbij de overheidsdiensten daarenboven perfect zouden werken, smaakt dan ook erg wrang in het licht van deze informatie:

"Iraq is experiencing a growing humanitarian crisis amidst ongoing conflict, restrictions on humanitarian access, diminishing coping mechanisms and funding shortfalls. (...) It is estimated that over 10 million persons, or nearly a third of the population, are currently in need of humanitarian assistance across Iraq, including IDPs, returnees, refugees from Syria and elsewhere, and those living in areas under ISIS control.

(...)

The humanitarian situation in areas under ISIS control and in areas of conflict is of particular concern as populations remain without, or with severely limited access to basic services, food and other commodities and are largely inaccessible to international organizations."

Vrij vertaald:

"Irak maakt op heden een groeiende humanitaire crisis door temidden van het aanhoudende conflict, met name beperkingen aan de humanitaire hulpverlening, slinkende overlevingsmechanismen en een financieringstekort. (...) Er wordt geschat dat meer dan 10 miljoen mensen doorheen Irak, of bijna een derde van de bevolking, op heden humanitaire bijstand behoeven, waaronder IDP's, gerepatrieerden, vluchtelingen van Syrië en elders, en deze die wonen in gebieden onder controle van IS.

(...)

De humanitaire situatie in gebieden onder controle van IS en in conflictgebieden is bijzonder zorgwekkend aangezien de bevolking zonder, of met zeer beperkte, toegang blijft tot

basisvoorzieningen, voedsel en andere levensmiddelen en deze zijn grotendeels ontoegankelijk voor internationale organisaties."

Het besluit van het rapport van UNHCR is dan ook zeer duidelijk en luidt als volgt:

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

Vrij vertaald:

"Onder de huidige omstandigheden roept UNHCR de Staten op om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden van Irak die worden getroffen door militaire actie, die kwetsbaar en onveilig blijven nadat ze werden heroverd van IS, of die nog steeds onder controle zijn van IS. Deze personen, inclusief personen waarvan hun verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen, zouden niet mogen teruggestuurd worden naar hun woongebieden of andere delen van het land. Veel Irakezen van deze gebieden zullen naar alle waarschijnlijkheid voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève van 1951 betreffende de vluchtelingenstatus. Indien de criteria van de Vluchtelingenconventie van 1951 niet van toepassing zouden zijn, dan zullen bredere vluchtelingencriteria zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of complementaire vormen van bescherming naar alle waarschijnlijkheid van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak dienen uitsluitingsoverwegingen te worden onderzocht."

Het is meer dan duidelijk dat BAGDAD wél een gebied is dat nog steeds kwetsbaar en onveilig is en aldus onder de richtlijn van UNHCR valt. Bovenvermelde objectieve en gezaghebbende informatie bevestigt dat de veiligheidssituatie in IRAK tot op heden uiterst instabiel is, terwijl BAGDAD stelselmatig de zwaarst getroffen provincie is met het grootste aantal burgerslachtoffers!

Tot op heden is deze richtlijn van UNHCR, alsdat bescherming hoogstwaarschijnlijk noodzakelijk is, van kracht. Bescherming dient in dergelijke dossiers aldus de regel te zijn, met gebrek aan bescherming als uitzondering.

Ook de uiterst bloedige aanslag van 2 juli 2016 waarbij de dodentol (hoofdzakelijk burgers) opliep tot 323 toont aan dat er effectief geen afdoende controles zijn om de stad te kunnen beveiligen (stuk 3). Corruptie speelt hierbij een zeer belangrijke rol en de tekortkomingen van het veiligheidsbeleid in BAGDAD werden duidelijk blootgelegd door deze aanslag.

Deze aanslag van 2 juli 2016, gepleegd in een populaire winkelbuurt in BAGDAD, met als doel zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken wordt in de internationale media omschreven als "de meest dodelijke zelfmoordaanslag in het land sinds de Amerikaanse invasie in 2003".

Kortom, op heden is het in BAGDAD gevaarlijker dan ooit – aldus meer risico op willekeurig geweld dan in de voorbije periodes waarin door het CGVS wél subsidiaire bescherming werd toegekend – doch met een ongekeerde verbetering blijft het CGVS poneren dat BAGDAD een afdoende draaiende wereldstad is waarbij er geen afdoende hoog niveau van willekeurig geweld zou heersen om tot subsidiaire bescherming te kunnen leiden.

Dergelijk standpunt is wereldvreemd en houdt geen rekening met de moordend hoge dodentol ten gevolge van geweld in BAGDAD.

Verweerder steunt zich conform diens administratief dossier op een COI Focus rapport van 5 juli 2017. Ook hierin wordt evenwel gesteld: "vanaf begin april 2016 nam het aantal zware en zeer zware aanslagen in Bagdad opnieuw toe, zowel in de stad als in de provincie. ISW stelde eveneens vast dat ISIS in tegenstelling tot de voorgaande periode weer sterker inzette op bomauto's, zowel VBIED alsook SVBIED. (...) De terugkeer van succesvolle aanvallen met VBIED en SVBIED wees er volgens ISW op, dat de veiligheidsdiensten er in deze periode (lente tot zomer 2016) minder goed in slaagden om Bagdad en zijn omgeving op adequate en consistente wijze te beschermen".

Meer nog, voormeld COI Focus rapport bevestigt dat er zich in BAGDAD nog steeds zeer veel veiligheidsincidenten voordoen:

"De aanslag in de Karrada wijk was niet het enige zware veiligheidsincident in deze periode. Van begin juni tot tien augustus 2016 vonden binnen de grenzen van de provincie Bagdad nog drie andere zware aanslagen plaats, op 9 juni, op 13 juli en op 24 juli.

De meeste slachtoffers vallen echter nog steeds door kleinere aanslagen, waarvan er iedere dag meerdere gebeuren.

(...)

Het geweld in Bagdad maakt vooral slachtoffers onder de burgerbevolking.

(...)

Het geweld dat van ISIS uitgaat (aanslagen met explosies) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op sjiitische burgers.

(...)

Bagdad wordt sinds het begin van de tweede Irakoerlog in 2003 voortdurend geconfronteerd met een zeker niveau van geweld.

(...)

ISIS is nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de nog steeds talrijke controleposten van politie, leger en milities maken deze aanslagen bijna dagelijks slachtoffers onder de burgerbevolking."

Het CGVS blijft aldus halsstarrig bepaalde aspecten van meerdere gezaghebbende rapporten negeren of onderschatten.

Verder bevestigt het World Report 2016 van Human Rights Watch de extreem onveilige situatie in IRAK (https://www.hrw.org/sites/default/files/world_report_download/wr2016_web.pdf - p. 319):

"According to the United Nations, summary executions, car bombs, assassinations, artillery shelling, and aerial bombardment killed and injured over 20,000 civilians. Pro-government militias carried out assassinations, property destruction, and enforced disappearances. Since June 2014, the conflict has displaced close to 3.2 million Iraqis and interrupted school for over 3 million children as well as access to medical care, food and clean water.

Vrij vertaald:

"Volgens de Verenigde Naties hebben standrechtelijke executies, autobommen, moordaanslagen, artilleriebeschietingen en luchtbombardementen ongeveer 20.000 burgers gedood en verwond. Pro-overheid milities hebben moordaanslagen uitgevoerd, eigendommen verwoest en gedwongen verdwijningen. Sinds juni 2014 heeft het conflict geleid tot de verdrijving van ongeveer 3,2 miljoen Irakezen en tot de onderbreking van school voor bijna 3 miljoen kinderen, alsook toegang tot medische zorg, voedsel en proper water."

Meest recent werd door de nieuwsdienst van de Verenigde Naties op 1 september 2017 bevestigd dat IS opnieuw burgers viseert om het verlies van de stad TAL AFAR te compenseren:

"Fighters from the Islamic State (ISIL) are indiscriminately targeting civilians to avenge for their loss of Tal Afar, the top United Nations political representative in Iraqi today said, condemning the latest attack in Baghdad.

(...)

At least 125 civilians were killed and another 188 injured in terrorist related attacks in Iraq during the month of August, according to the UN Assistance Mission in Iraq (UNAMI). The casualty figures show that Baghdad was the worst affected area."

(zie: <http://www.refworld.org/country,,,IRQ,,59b695ff4,0.html>)

Vrij vertaald:

"Strijders van de Islamitische Staat richten zich zonder enig onderscheid op burgers om hun verlies van Tal Afar te wreken, zei de politiek vertegenwoordiger van de Verenigde Naties vandaag in Irak, terwijl hij de laatste aanslag in Bagdad veroordeelde.

(...)

Minstens 125 burgers werden gedood en nog 188 raakten gewond in terrorismegerelateerde incidenten in Irak tijdens de maand augustus volgens de VN-bijstandsmisssie voor Irak (UNAMI). Het aantal slachtoffers toont dat Bagdad de zwaarst getroffen regio betreft."

Voormelde objectieve informatie en rapporten zijn meer dan duidelijk. Daarnaast wordt er dagelijks bericht in de media over de vele aanslagen die BAGDAD op heden teisteren.

Recent vond er bijvoorbeeld op 30 mei 2017 opnieuw een bloedige aanslag plaats in BAGDAD, waarbij minstens 17 doden vielen en 32 anderen gewond raakten tijdens een aanslag met een autobom die gericht was op kinderen en families die samen een ijsje aten in een populair ijs salon in BAGDAD (stuk 4).

Iets later vond een nieuwe aanslag plaats buiten een kantoor waar mensen op dat ogenblik hun overheidspensioen ophaalden. Er kwamen 14 mensen om het leven en minstens 37 personen raakten gewond. IS eiste beide aanslagen op.

Deze recente informatie is uiterst belangrijk om eveneens mede in rekening te brengen bij de beoordeling van het dossier van verzoekers, daar dit aantoon dat de veiligheidssituatie tot op heden als uiterst precair dient te worden beschouwd.

Uiteraard zijn er daarnaast nog vele andere aanvallen die niet in de kranten ter sprake kwamen maar die wel degelijk hebben plaatsgevonden.

Verzoekster verwijst bovendien naar het rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 26 januari 2016 waarin onder meer de ernstige mensenrechtenschendingen in IRAK worden aangehaald (http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1454504926_n1600894.pdf):

"Baghdad continued to see the highest rate of attacks targeting civilians in the country. During the reporting period, Baghdad witnessed 374 incidents targeting civilians and 110 incidents targeting the Iraqi security forces. (...) Out of 130 recordings of unidentified bodies during the reporting period, 107 were in Baghdad.

(...)

Armed conflict, acts of violence and terrorism continue to take a grave toll on civilians in Iraq.

(...)

UNAMI received numerous reports alleging serious violations of international human rights and humanitarian law perpetrated against civilians, in particular by ISIL. Members of diverse ethnic and religious communities, women, children, people with disabilities and the elderly remain especially vulnerable."

Vrij vertaald:

"Bagdad blijft het hoogste cijfer hebben in het land van aanslagen gericht op burgers. Tijdens de verslagperiode was Bagdad getuige van 374 incidenten tegen burgers en 110 incidenten tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. (...) Van de 130 registraties van ongeïdentificeerde lichamen tijdens de verslagperiode waren er 107 in Bagdad.

(...)

Gewapend conflict, gewelddaden en terrorisme blijven een ernstige tol nemen op de burgers van Irak.

(...)

UNAMI ontving verschillende rapporten waarin wordt beweerd dat ernstige schendingen van de internationale mensenrechten en het humanitair recht plaatsvinden tegen burgers, in het bijzonder door IS. Leden van diverse etnische en religieuze gemeenschappen, vrouwen, kinderen, mensen met een handicap en ouderen blijven bijzonder kwetsbaar."

In het licht van al het bovenstaande hoeft het dan ook niet te verbazen dat BAGDAD in 2016 de "eer" te beurt is gevallen om gekroond te worden tot minst leefbare stad ter wereld (stuk 5):

"Baghdad was again ranked lowest in the world. Waves of sectarian violence have swept through the city since the American-led invasion in 2003."

Vrij vertaald:

"Bagdad werd opnieuw als laagste van de wereld gerangschikt. Golven van sektarisch geweld vloeiden doorheen de stad sinds de invasie geleid door de Amerikanen in 2003."

De vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier.

In casu is het meer dan duidelijk dat verzoekster wel degelijk individueel riskeert om in een onmenselijke of vernederende behandeling terecht te komen.

Supra werd reeds uitvoerig gedocumenteerd dat de situatie in BAGDAD tot op heden extreem onveilig is, doch daarenboven komt de specifieke situatie van verzoekster als soennitische alleenstaande vrouw met een buitenechtelijk kind. Verzoekster loopt dan ook nog meer reëel risico op ernstige schade gelet op haar individuele situatie.

Bovendien kan verzoekster hoegenaamd niet rekenen op enige bescherming vanwege haar overheid. Het is immers net de Iraakse overheid zelf die mede verantwoordelijk is voor de mensenrechtenschendingen begaan ten aanzien van Iraakse burgers. In het meest recente rapport van Transparency International (the global coalition against corruption) wordt dan ook gehekeld dat IRAK nog steeds een van de meeste corrupte landen ter wereld is:

"The country continues to score among the worst countries on corruption (...).

While Iraq has introduced a number of anti-corruption initiatives, these fail to provide a sufficiently strong integrity framework. Political interference, lack of political will, a weak civil society, a confusing penal code, and a lack of resources limit the effectiveness of anti-corruption measures.

(...)

Iraq suffers from extensive, pervasive corruption across all levels of government and sectors.

Iraq continually scores among the worst countries in the world in various governance and corruption indicators. The extent of public and private sector corruption has eroded public institutions, prevented effective basic service delivery and undermined state security.

In Transparency International's 2014 Corruption Perception Index, Iraq ranked 170 out of 175 countries. It scored just 16 on a scale where 0 indicates that a country is perceived to be highly corrupt and 100 is where a country is perceived to be very clean.

(...)

In the police force, petty bribery undermines the rule of law in the country.

(<http://www.u4.no/publications/iraq-overview-of-corruption-and-anti-corruption-2/>)

Artikel 48/5, § 2 Vw. stelt dat bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw. doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn. Het is duidelijk dat de Irakese overheid dergelijke bescherming niet kan/wil bieden. Er worden geen redelijke maatregelen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade getroffen gelet op de alomtegenwoordige aanwezigheid van corruptie in alle lagen van de Irakese samenleving. Verzoekster heeft bijgevolg geen enkele toegang tot enige vorm van bescherming in hun land van herkomst.

In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoekster als soennitische moslima (met aldus verhoogd risico op geweld) én alleenstaande moeder met buitenechtelijk kind geen enkel risico zou lopen op ernstige schade bij terugleiding naar BAGDAD! Verzoekster loopt daarenboven des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid haar geen bescherming kan/wil bieden.

Daarnaast neemt ook het willekeurig geweld als algemeen gegeven toe in BAGDAD, met de bloedige aanslag van 2 juli 2016 als triest hoogtepunt.

Gelet op de individuele situatie van verzoekster en haar persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt haar vraag om minstens te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook manifest gegrond voor.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L-P, "Algemene beginselen van Behoorlijk Bestuur in de Rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86)

De waardering in casu lijkt onzorgvuldig te zijn gebeurd zoals hierboven in detail en omstandig gemotiveerd werd toegelicht.

De middelen van verzoekster zijn dan ook gegrond."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster drie persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad van augustus 2016 tot mei 2017.

Met een aanvullende nota van 29 mei 2018 ligt de verwerende partij volgend document neer: "COI Focus Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Vluchtelingenstatus

a. De motieven van de beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt de door verzoekster aangevoerde vervolgingsvrees niet aannemelijk geacht. Dit steunt op de volgende overwegingen.

(i.) er zijn belangrijke tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen op het CGVS en haar eerdere verklaringen bij de DVZ.

1. Ze verklaarde op het CGVS dat haar broers een medisch onderzoek wilden plannen om na te gaan of zij nog steeds maagd was en dat ze wachtten op haar oom langs vaders kant. Zij wist niet wanneer ze haar zouden meenemen voor dit medisch onderzoek, noch wanneer een eventuele afspraak hiervoor werd gepland (CGVS I, p. 13). Op de DVZ verklaarde zij echter dat dit medisch onderzoek gepland stond op 7 september 2015, tevens de datum waarop zij vluchtte (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Gewezen op haar eerdere verklaringen, ontkende zij deze en antwoordde dat ze op 7 september vertrokken was (CGVS I, p. 15). Het louter ontkennen van een versie van de feiten volstaat echter geenszins om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen.

2. Zij verklaarde op het CGVS dat ze zelf het vliegtuigticket naar Turkije had geregeld, nadat zij thuis met hulp van haar moeder ontsnapte (CGVS I, p. 12-13, 15-16). Hiermee geconfronteerd, ontkent zij haar verklaring en herhaalt dat zij zelf het vliegticket regelde maar dat haar moeder daar wel van op de hoogte was (CGVS I, p. 15).

3. Ook haar onderlinge verklaringen voor het CGVS bleken inconsistent. Ze verklaarde op het eerste gehoor op het CGVS niet te weten of haar stam iets ondernam of een formele beslissing nam nadat het nieuws over haar relatie bekend raakte (CGVS I, p. 18: "*ik weet het niet, ben niet op de hoogte*"). Nogmaals gevraagd of de stam na haar ontsnapping niet bijeenkwam en iets over haar besliste, antwoordde ze dat ze ongeveer een week na haar aankomst in België van haar moeder vernam dat de stam bijeen was gekomen en beslist had dat ze opgespoord en vermoord moest worden (CGVS I, p. 19). Geconfronteerd met haar eerdere verklaring, antwoordde ze dat ze hierbij bedoelde dat de stam nog niets had besloten toen zij nog in Irak was maar pas een beslissing hierover had genomen na haar vertrek uit het land (CGVS I, p. 19). Zij weerlegt hiermee echter niet dat zij verklaarde niet op de hoogte te zijn of haar stam een beslissing over haar lot had genomen, te meer nu hierbij niet verwezen werd naar de periode voor zij het land had verlaten (CGVS I, p. 18). Bij het tweede gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd of haar stam iets besliste over haar lot, antwoordde ze opnieuw dat ze besloten hadden dat ze vermoord moest worden wanneer ze werd aangetroffen (CGVS II, p. 10). In tegenstelling tot haar eerdere verklaringen zei ze nu dat haar moeder haar dit al vertelde toen ze nog in Turkije verbleef, en niet pas na haar aankomst in België (CGVS II, p. 10-11). Ze verduidelijkte bij het tweede gehoor nog dat haar moeder haar toen vertelde dat haar neef, broers en haar oom waren samen samengekomen en dat ze overal gezocht werd. Gevraagd of er ook een stammenbijeenkomst was, antwoordde ze dan weer dit niet te weten en dat ze enkel kan vertellen wat haar moeder haar heeft verteld (CGVS II, p. 11). Tijdens het eerste gehoor sprak ze nochtans wel van een stammenbijeenkomst waar haar moeder haar over inlichtte (CGVS I, p. 19). Het gaat hierbij om de kern van het asielerelaas, zodat kan verwacht worden dat ze hierover duidelijke en consistente verklaringen zou afleggen.

(ii.) Verzoekster bleef onaannemelijk vaag en bleek weinige geïnteresseerd met betrekking tot het verdere verloop van haar problemen. Ze wist niet hoe het haar vriend N. was vergaan. Ze verklaarde dat haar neef hem had geslagen toen zij betrappt werden, maar wist niet of hij nadien nog medische verzorging nodig heeft gehad. Zij wist ook niet of haar familie hem nadien nog heeft kunnen traceren, of hij nog problemen met haar familie heeft gekend, noch of hij *überhaupt* nog leeft (CGVS I, p. 18, p. 24-25). Ze verklaarde weliswaar dat haar broers haar gsm afnamen (CGVS I, p. 15), maar zij heeft op geen enkele andere manier geprobeerd om nog nieuws over haar geliefde te verkrijgen. Nochtans verklaarde ze dat haar moeder haar een week na haar aankomst in België nog vertelde dat haar broers hem zochten omdat ze hem wilden vermoorden. Hierna heeft ze haar moeder niet meer gevraagd of ze hem inmiddels hadden opgespoord – zij verklaarde dat haar moeder haar hier zelf wel over zou inlichten. Zij heeft ook geen contact meer opgenomen met haar vorige werkplaats waar haar vriend klant aan huis was, om zo informatie over hem trachten te bekomen. Dat ze dit niet deed omdat ze niet wilde dat iemand te weten kwam waar verzoekster verblijft, houdt geen steek, aangezien er wel degelijk contactmogelijkheden bestaan waarbij haar verblijfplaats niet achterhaald kan worden (CGVS I, p. 24-25). Dat ze helemaal niet weet hoe het haar geliefde, voor wie ze haar leven op het spel zette door een geheime relatie met hem aan te gaan en met wie zij wilde huwen (CGVS I, p. 23), verder is vergaan en ook niet de minste poging heeft ondernomen om hier informatie over trachten te bekomen, is, gelet op de door haar omschreven omstandigheden, niet aannemelijk.

(iii.) Verzoekster legde ook oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over haar partner en haar relatie.

1. Zo wist ze niet meer wanneer precies ze met haar geliefde voor het eerst samen op stap ging, ze verklaarde slechts dat het ongeveer na 1 maand was nadat hun relatie begon. Ze wist nog dat ze in een restaurant in Mansour hadden afgesproken, maar niet welk restaurant. Wanneer zij een eerste keer op

het appartement van een vriend hadden afgesproken wist ze evenmin precies. Ze verklaarde dat dit in augustus (2015) was, maar wist niet wanneer in augustus (CGVS I, p. 20-21).

2. Ze kende evenmin de naam van de vriend van N. in wiens appartement ze konden afspreken. Gevraagd of die vriend daar alleen woonde, verklaarde ze niets over hem te weten (CGVS I, p. 17). Ze telefoneerde dagelijks met N. en verklaarde dat ze goed met elkaar konden praten. Op de vraag waarover ze spraken, antwoordde ze dat ze gewoon over algemene zaken spraken, elkaar vertelden wat ze die dag hadden gedaan. Gevraagd of ze nog andere zaken bespraken, was ze nog vager: *“een liefdesverhaal tussen twee dus ja, we zullen wel over alles spreken”* (CGVS I, p. 22).

3. Nogmaals gevraagd of zij veel over elkaar vertelden aangezien ze elkaar voordien nog niet kenden, antwoordde ze opnieuw dat ze ‘gewoon over algemene zaken spraken’. Ze verklaarde uiteindelijk dat hij ook vragen stelde over haar familie. Nogmaals concreet gevraagd wat hij over zichzelf vertelde, antwoordde ze nog dat ze hem ook wel vragen stelde over zijn werk, zijn studies en zijn familie in het algemeen. Daar bleef het verder bij (CGVS I, p. 22).

4. Indien ze werkelijk een liefdesrelatie was aangegaan met deze persoon die ze voordien nog niet echt kende en met wie ze vervolgens wel dagelijks telefoneerde, kan worden verwacht dat ze hier spontaan iets genuanceerder en doorleefder op zou kunnen antwoorden. Behalve de studies die hij gevolgd had en dat hij soms voetbal speelde, wist zij verder ook niets over andere hobby's en interesses die hij had (CGVS I, p. 23).

5. Het is uiterst merkwaardig dat zij niet eens wist of N. een soenniet dan wel een sjiïet was, ze zou dit hem nooit hebben gevraagd (CGVS I, p. 22-23). Tezeldertijd vertelde ze dat ze met hem wilde huwen en dat haar familie een huwelijk met een sjiïet niet zou aanvaarden (CGVS I, p. 23). Ze had er dus alle belang bij te weten tot welke strekking haar partner behoorde en of hun toekomst dus door haar familie gehypothekeerd kon worden, dan wel of de kans bestond dat haar familie met een huwelijk zou instemmen moest hij een soenniet zijn (CGVS I, p. 23). Dat zij niet op de hoogte was van zijn religie en dit ook niet zou hebben gevraagd, is, gelet op deze context en de Iraakse context, geenszins aannemelijk. De geloofwaardigheid van de voorgehouden relatie met deze persoon en bijgevolg de problemen die hieruit voortvloeien wordt hierdoor verder onderuit gehaald.

(iv.) De ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar vluchtmotieven heeft ook gevolgen voor de aannemelijkheid van haar verklaringen over haar persoonlijke situatie in België, namelijk dat zij kort na aankomst in België zwanger raakte van een Iraakse man die ze hier leerde kennen, die getrouwd bleek te zijn en die niet van plan is een duurzame relatie met haar aan te gaan.

1. Dat verzoekster en deze man – die verzoeksters zoon heeft erkend – elkaar voor hun komst naar België nog niet zouden kennen en hij niet van plan is een huwelijk of een duurzame relatie met haar aan te gaan, komt hierdoor op de helling te staan.

2. Verzoekster was enerzijds wel op de hoogte van allerlei persoonlijke details over het huwelijk van M.: ze wist dat hij en zijn vrouw reeds 6 tot 7 jaar getrouwd zijn, dat hij in België een verblijfsvergunning verkreeg op basis van de verblijfsvergunning van zijn vrouw en dat zij op haar beurt een verblijfsvergunning verkreeg naar aanleiding van een asielaanvraag in België – al bleek ze dit laatste tijdens het tweede gehoor op het CGVS niet met zekerheid te weten, en zelfs dat zijn vrouw gehandicapt is (CGVS I, p. 7-8; CGVS II, p. 4-5, 7). Anderzijds kende ze de naam niet van de vrouw met wie hij gehuwd is (CGVS I, p. 9).

3. Verzoekster deed ook geen ernstige pogingen om dit te achterhalen, ondanks dat dit meermaals werd verzocht. Ze heeft dit niet eens aan M. zelf gevraagd. Ze stelde dat het zijn persoonlijke zaken zijn en ze hem niet in verlegenheid wil brengen (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 7-8). Deze uitleg is niet coherent met haar kennis over andere, eveneens persoonlijke zaken met betrekking tot M., zijn vrouw en hun huwelijk. Bijgevolg ontstaat de indruk dat ze deze gegevens tracht verborgen te houden voor het CGVS opdat zo geen informatie over de huidige en/of toekomstige stand van hun huwelijk achterhaald kan worden.

(v.) Aangezien verzoeksters problemen met haar familieleden niet geloofwaardig zijn, zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Irak effectief een gegronde vrees voor vervolging t.a.v. haar familie heeft omdat ze in België moeder zou zijn geworden van een zoon buiten een huwelijk. Er zijn geen geloofwaardige elementen voorhanden die hierop wijzen. De loutere bewering

dat dit niet aanvaard zou worden, volstaat niet, te meer gelet op de ongeloofwaardige verklaringen aangaande de verstandhouding met haar familieleden.

(vi.) De kopie van de eerste pagina van haar paspoort, haar identiteitskaart, haar nationaliteitsbewijs, diploma, de werkattesten, een attest van haar burgerlijke stand, de enveloppe waarmee ze documenten vanuit Irak werden opgestuurd, Belgische getuigschriften van taalcursussen Nederlands, de Belgische geboorteakte van haar zoon, kopieën van de identiteitskaarten van haar broers, een kopie van de woonstkaart op naam van haar moeder en een kopie van de rantsoenkaart op naam van haar moeder kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Deze stukken bevatten enkel informatie over haar identiteit, die van haar zoon en die van haar familie, haar loopbaan en opleidingen, haar burgerlijke stand en het feit dat haar vanuit Irak documenten werden opgestuurd. Deze informatie vormt geen bewijs van de aangevoerde vervolgingsfeiten.

b. De beoordeling

In het middel voert verzoekster aan dat zij verklaarde dat 7 september 2015 de datum was waarop het medisch onderzoek ging worden vastgelegd. Zij was dan ook nog niet op de hoogte van de effectieve datum van het medisch onderzoek zelf.

Uit verzoeksters verklaringen voor de DVZ blijkt uitdrukkelijk dat ze het volgende verklaarde: *“ze verplichtten mij om een medisch onderzoek te ondergaan om te zien of ik nog maagd was: dit stond gepland op 07/09/2015.”*

Uit haar verklaringen in het kader van het eerste interview voor het CGVS verklaarde verzoekster:

“ze gingen uw medisch laten onderzoeken, hoe gingen ze regelen?”

Ze hadden al een afspraak gemaakt en ik heb een oom die buiten Bagdad woont langs vaderskant en ze waren op hem aan het wachten

- *zij hadden een afspraak gemaakt waar?*

het waren maar gesprekken tussen hun onderling. Ze waren van plan te doen maar ze wachtten op aankomst van on. Maar plaats waar medische onderzoeken zou gebeuren is in Hardiya gelegen maar ik wist toen niet wanneer ze me mee zouden nemen of wanneer ze een afspraak hadden gemaakt.

- *Dus je wist niet of alle afspraak werd vastgelegd en als zouden zijn vastgelegd wist je niet wanneer? Nee inderdaad weet ik niet. Ik hoorde hun gesprekken onderling. Ze wilden het absoluut doen maar wachten op mijn oom.”*

Nogmaals om verduidelijking gevraagd, bevestigde verzoekster dat er geen medisch onderzoek was gepland op 7 september, maar dat ze vertrok op 7 september.

De Raad is van oordeel dat verzoeksters verklaring slechts de waarde heeft van een *post factum*-aanpassing van haar verklaringen ten einde ze met elkaar in overeenstemming te brengen. Verzoekster weerlegt geenszins dat beide verklaringen niet coherent zijn. Ongeacht het gewicht dat aan deze eerste tegenstrijdigheid dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing onverlet laat. Zo betwist verzoekster niet de tegenstrijdigheid met betrekking tot de vraag wie het vliegtuigticket naar Turkije regelde, of haar stam bijeengekomen was en een formele beslissing had genomen, dat ze geen enkele informatie had trachten te verzamelen met betrekking tot het wedervaren van haar geliefde, dat ze ook nauwelijks iets bleek te weten omtrent zijn persoon, zeer op de vlakte bleef over de beleving van hun relatie en niet eens wist of N. soenniet of sjiïet was. De Raad treedt het CGVS bij en besluit, op grond van hoger vermelde motieven, dat het aangevoerde vluchtrelaas niet aannemelijk is.

Vervolgens voert verzoekster aan dat zij afkomstig is uit een streng religieuze familie en dat het feit dat zij moeder is geworden van een buitenechtelijk kind leidt tot een ernstige vrees voor vervolging. Zij citeert ter ondersteuning enkele passages uit het Algemeen Ambtsbericht over Irak van november 2016 met betrekking tot de kwetsbare positie van vrouwen in Irak.

Verzoekster brengt daarmee echter geen enkel gegeven aan ter weerlegging van de beoordeling van het CGVS. Deze oordeelde immers dat de ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven eveneens gevolgen heeft voor de aannemelijkheid van haar verklaringen over haar situatie in België.

Verzoekster werd kort na haar aankomst in België zwanger van een Iraakse man die ze hier leerde kennen. Deze was reeds getrouwd en is niet van plan en duurzame relatie met haar aan te gaan. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat ze inmiddels is bevallen van hun tweede zoon (op 15 april 2018; ze beviel van haar eerste zoon op 1 september 2016).

Het CGVS heeft het weinig geloofwaardig geacht dat verzoekster deze man – die verzoeksters zoon heeft erkend – voor haar komst naar België nog niet zouden hebben gekend. Verzoekster was enerzijds goed op de hoogte van allerlei persoonlijke details over het huwelijk van M.: ze wist dat hij en zijn vrouw reeds 6 tot 7 jaar getrouwd zijn, dat hij in België een verblijfsvergunning verkreeg op basis van de verblijfsvergunning van zijn vrouw en dat zij op haar beurt een verblijfsvergunning verkreeg naar aanleiding van een asielaanvraag in België en dat deze vrouw gehandicapt is (CGVS I, p. 7-8; CGVS II, p. 4-5, 7). Anderzijds kende ze de naam niet van de vrouw met wie hij gehuwd is (CGVS I, p. 9). Zij deed ook geen ernstige pogingen om dit te achterhalen, ondanks dat dit meermaals werd verzocht. Hieruit leidde het CGVS af dat verzoekster tracht bepaalde zaken verborgen te houden zodat er geen informatie over de huidige en/of toekomstige stand van hun huwelijk achterhaald kan worden.

Hierover ter terechtzitting verder ondervraagd, verklaart verzoekster dat zij geen verdere informatie heeft omtrent de officiële echtgenote van M. Na verder aandringen noemt ze schoorvoetend een voornaam, doch laat ze na de gehele naam te noemen en ze verklaart ook dat zij hun echtelijke adres niet kent. Ze blijft wel op de vlakte met betrekking tot de wijze waarop ze het contact met M. onderhoudt, maar verklaart tezelfdertijd dat deze haar financieel steunt. Ze heeft ook geen verklaring waarom zij, in het volle besef dat deze relatie – volgens haar verklaringen – geen toekomst had, de relatie desondanks verder zette en hieruit beviel van een tweede kind.

Met betrekking tot haar relatie in Irak met N. verklaart verzoekster ter terechtzitting dat deze haar heeft laten vallen en geen enkele hulp heeft geboden. Deze verklaring is evenwel niet in overeenstemming met haar eerdere verklaringen waaruit blijkt dat zij op heterdaad werden betrapt, dat zij werd meegenomen door haar neef en drie dagen later naar Turkije vluchtte. Tijdens deze gebeurtenissen wist zij niet wat er met N. gebeurde. Waaruit verzoekster dan afleidt dat hij haar zou hebben laten vallen, is geenszins duidelijk en wordt ook niet ondersteund door het feit dat zij geen pogingen heeft ondernomen om van N. enig nieuws te vernemen, hoewel zij kort daarvoor nog hoopte met hem te kunnen trouwen. In deze context acht de Raad het een vreemde wending in verzoeksters relaas dat zij reeds enkele maanden na aankomst in België, en zonder dat zij daarbij ooit nog iets had vernomen van N., een relatie startte met M. en vrijwel onmiddellijk zwanger van hem werd. Hoewel de relatie met M. volgens haar verklaringen geen enkel toekomstperspectief bood, zette zij deze relatie verder en werd zij een jaar na de geboorte van haar eerste kind, voor de tweede maal zwanger van M. Gelet op haar recent wedervaren met N. zou kunnen worden verwacht dat verzoekster zich goed bewust is van haar moeilijke positie als alleenstaande vrouw. Zij verklaart dat zij geen adres gekregen heeft van M., dat zij niet weet waar hij te vinden is en verklaart zelfs de naam niet te kennen van zijn echtgenote (hoewel ze anderzijds wel goed op de hoogte blijkt van haar verblijfsrechtelijke antecedenten). Verzoekster heeft geen logische verklaring waarom ze in die omstandigheden akkoord ging met het verderzetten van de relatie en het krijgen van een tweede kind met M.

Uit haar verklaringen ter terechtzitting blijkt anderzijds dan weer dat M. verzoekster en haar kinderen financieel ondersteunt. De Raad is gelet op deze omstandigheden van oordeel dat verzoeksters relatie met M. lang niet zo vrijblijvend is als ze laat uitschijnen. Haar weigering om meer gegevens te geven over M. en diens huidige vrouw S., kan in die omstandigheden door de Raad slechts worden opgevat als een gebrek aan medewerking, waarbij verzoekster weigert de asielinstanties in te lichten over alle omstandigheden van haar relatie met M, teneinde zich een profiel van alleenstaande vrouw aan te meten.

Er wordt bijgevolg geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen en de daarmee gepaard gaande vervolgingsvrees.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere objectieve indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

In dit geval is verzoekster afkomstig van Bagdad. *In casu* dient de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 29 mei 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde "*COI Focus Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen en in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor

Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat.

Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing

dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers (groten)deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Bovendien verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar informatie die ouder is dan de recente informatie, vervat in de 'COI Focus' van 26 maart 2018.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. In die zin bevat de bestreden beslissing dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het leven van de burgers. De verwijzing naar een arrest dat de Raad in het verleden heeft gevelde, is niet van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. Los van het gegeven dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft, dient erop te worden gewezen dat elke asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld en dat er steeds een *ex nunc*-beoordeling van de situatie in het land van herkomst dient te geschieden.

Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster het verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde asielmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielmotieven.

Waar verzoekster aanvoert dat zij als soennitische alleenstaande vrouw een verhoogd risico heeft op ernstige schade, blijkt uit de hogerstaande bespreking dat zij haar profiel als alleenstaande vrouw geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Enerzijds werden haar verklaringen met betrekking tot haar problemen met haar familie ongeloofwaardig geacht, anderzijds biedt zij geen zicht op de daadwerkelijke aard van haar relatie met M. en het huwelijk dat deze zou hebben met S.

Hogerstaande vaststellingen wordt genoegzaam bevestigd in de recente 'COI Focus' van 26 maart 2018 die per aanvullende nota werd bezorgd. Uit deze 'COI Focus' blijkt tevens dat als naar de verdeling van de aanslagen op het grondgebied van de stad wordt gekeken, duidelijk wordt dat ook de meerderheid van de soennitische wijken worden getroffen door aanslagen. Hoewel ISIS dus hoofdzakelijk mikt op sjiieten, neemt het geen enkele maatregel om soennieten te beschermen tegen hun aanslagen. Ook in de soennitische wijken zijn er aanslagen (p. 30-33). In deze 'COI Focus' wordt tevens aangehaald dat uit de analyse van de voorliggende gegevens blijkt dat in feite heel de stad wordt getroffen door aanslagen en dat ISIS vooral toeslaat daar waar veel mensen verblijven (p. 34). Verder kan ook worden gelezen dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met vroegere jaren.

Uit de landeninformatie die beide partijen voorleggen blijkt aldus niet dat het enkele gegeven dat verzoekster soenniet is, voldoende is om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan haar religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoekster geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van haar sjiitische geloofsovertuiging, rechtstreeks wordt gevisieerd, dan wel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoeksters geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT